DOMSTOLENS BESLUT (åttonde avdelningen)

den 21 juni 2007 *

I mål C-163/06 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i domstolens stadga, som ingavs den 23 mars 2006,

Republiken Finland, företrädd av E. Bygglin, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

i vilket den andra parten är:

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av G. Wilms och P. Aalto, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande i första instans,

* Rättegångsspråk: finska.

meddelar

DOMSTOLEN (åttonde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden E. Juhász samt domarna J. Malenovský och T. von Danwitz (referent),

generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
justitiesekreterare: R. Grass,

och efter att ha hört generaladvokaten,

följande

Beslut

1 Republiken Finland har yrkat att domstolen skall upphäva det beslut som meddelades av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt den 9 januari 2006 i mål T-177/05, Republiken Finland mot kommissionen (ej publicerat i rättsfallssamlingen) (nedan kallat det överklagade beslutet). Genom detta beslut avvisade förstainstansrätten klagandens talan om ogiltigförklaring av Europeiska gemenskapernas kommissions beslut (generaldirektoratet för budget) som kom till uttryck i skrivelse av den 28 februari 2005 och i den skrivelse av den 25 april 2005 som bekräftade den tidigare skrivelsen. Genom detta beslut vägrade kommissionen att inleda förhandlingar med Republiken Finland om villkorad betalning av retroaktiva tullar jämte dröjsmålsränta på belopp som har förfallit till betalning fram till betalningsdagen. Kommissionen har krävt att Republiken Finland skall betala dessa inom ramen för överträdelseförfarande nr 2003/2180, vilket inleddes med stöd av artikel 226 EG.

Tillämpliga bestämmelser

2 Artikel 6 i rådets förordning (EG, Euratom) nr 1150/2000 av den 22 maj 2000 om genomförande av beslut 94/728/EG, Euratom om systemet för gemenskapernas egna medel (EGT L 130, s. 1) återfinns i avdelning II, som har rubriken "Bokföring av egna medel". Enligt denna artikel krävs det att räkenskaper över sådana medel skall föras av respektive medlemsstats finansförvaltning eller av det organ som utsetts av respektive medlemsstat och skall delas upp på typ av medel. Artikeln innehåller regler om räkenskaperna över egna medel och de uppgifter som skall överlämnas till kommissionen.

3 Artikel 9.1 i förordning nr 1150/2000, som ingår i avdelning III, "Tillhandahållande av egna medel", har följande lydelse:

"I enlighet med förfarandet i artikel 10 skall varje medlemsstat kreditera egna medel på det konto som för detta syfte i kommissionens namn öppnats i medlemsstatens finansförvaltning eller hos ett organ utsett av medlemsstaten.

Detta konto skall vara avgiftsfritt."

4 I artikel 11 i förordningen anges att "[e]n försening av en kreditering på det konto som avses i artikel 9.1 [medför] att den berörda [medlemsstaten] skall betala ränta till den räntesats som på förfallodagen är tillämplig på medlemsstatens penningmarknad för kortfristig finansiering, ökad med två procentenheter. Denna räntesats skall ökas med 0,25 procentenheter för varje månad som krediteringen försenas. Den ökade räntesatsen skall tillämpas på hela förseningsperioden."

Bakgrund till tvisten

Bakgrunden till tvisten beskrevs av förstainstansrätten i punkterna 1–9 i det överklagade beslutet på följande sätt:

"1. Kommissionen inledde den 17 oktober 2003 överträdelseförfarande nr 2003/2180 mot Republiken Finland och avgav därefter ett motiverat yttrande i enlighet med bestämmelserna i artikel 226 EG. Där angav kommissionen att medlemsstaten hade åsidosatt sina skyldigheter enligt gemenskapsrätten genom att underlåta att beräkna och tillhandahålla kommissionen egna medel som inte hade uppburits för import av militär utrustning som ägde rum mellan åren 1998 och 2002, och genom att vägra erlägga dröjsmålsränta.

2. Republiken Finland invände mot kommissionens rättsliga bedömning med motiveringen att artikel 296 EG gav medlemsstaten rätt att för att skydda sina väsentliga säkerhetsintressen underlåta att lämna ut konfidentiella uppgifter om import av militär utrustning samt att underlåta att uppbära tullar för nämnda import under den period som överträdelseförfarandet avsåg.

3. I syfte att få den dröjsmålsränta som utgår i den situation som anges i artikel 11 i förordning (EG, Euratom) nr 1150/2000 ... att upphöra att löpa begärde Republiken Finland den 25 januari 2005 att kommissionen skulle inleda förhandlingar med Republiken Finland om villkorad betalning av retroaktiva tullar jämte dröjsmålsränta på belopp som har förfallit till betalning fram till betalningsdagen. Medlemsstaten hänvisade till domstolens rättspraxis beträffande möjligheten att erlägga en sådan villkorad betalning och uttryckte önskemål om att träffa ett avtal med kommissionen om villkorad betalning.

4. Kommissionen lät den 8 februari 2005 genom en skrivelse från den budgetansvarige kommissionsledamoten meddela Republiken Finland att medlemsstaten hade möjlighet att i enlighet med domstolens rättspraxis genomföra en villkorad betalning som säkrar medlemsstatens rättigheter fram till domstolens avgörande. Kommissionsledamoten anmodade de finländska myndigheterna att ta kontakt med kommissionens generaldirektorat för budget för att erhålla praktiska anvisningar för betalningen.

5. Med anledning av ett telefonsamtal förklarade kommissionen för Republiken Finland, genom en skrivelse av den 8 februari 2005 från generaldirektören på budgetområdet (den första omtvistade skrivelsen), att medlemsstaten inte hade rätt att teckna ett avtal av ett sådant slag som de finländska myndigheterna önskade, med hänsyn till medlemsstaternas skyldigheter vad gäller gemenskapernas egna medel, och att kommissionen inte fick förhandla om särskilda villkor beträffande en viss betalning, förutom då det förelåg särskilda beräkningssvårigheter. Några sådana hade inte åberopats i det förevarande fallet.

6. Generaldirektören för generaldirektoratet för budget ... bekräftade för de finländska myndigheterna att det var möjligt att genomföra en villkorad betalning i den mening som avses i domstolens rättspraxis. Han angav hur en sådan betalning kunde genomföras praktiskt och vilka konsekvenser en sådan betalning skulle få för domstolsförfarandet.

7. Genom skrivelse av den 18 mars 2005 erinrade Republiken Finland kommissionen om att tvistefrågan i överträdelseförfarandet var huruvida artikel 296 EG ger en medlemsstat rätt att underlåta att lämna konfidentiella uppgifter om import av militär utrustning och underlåta att betala tull för denna. Republiken Finland erinrade vidare om att det uttryckliga syftet med villkorad betalning var att undvika att dröjsmålsränta som föreskrivs i förordning nr 1150/2000 fortsätter att löpa.

8. De finländska myndigheterna framhöll dessutom att de för att erlägga villkorad betalning krävde att två villkor var uppfyllda, för det första att kommissionen åtog sig att väcka talan vid domstolen och för det andra att de finländska myndigheterna garanterades möjlighet att genomföra betalningen med avvikelse från det normala förfarandet, det vill säga utan att tvingas lämna ut uppgifter som skulle skada medlemsstatens väsentliga säkerhetsintressen.

9. Kommissionen lät den 25 april 2005 genom skrivelse från budgetgeneraldirektören (den andra omtvistade skrivelsen) på nytt meddela de finländska myndigheterna att den inte kunde förhandla om ett sådant avtal som hade begärts och bekräftade innehållet i skrivelsen av den 8 februari samma år."

Målet vid förstainstansrätten och det överklagade beslutet

6 Den finländska regeringen väckte den talan som ledde till det överklagade beslutet genom en ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 11 maj 2005.

7 Kommissionen framställde en invändning om rättegångshinder och yrkade i första hand att talan skulle avvisas och i andra hand att den skulle ogillas.

8 Republiken Finland yrkade att förstainstansrätten skulle ta upp talan till sakprövning och ogiltigförklara kommissionens beslut, som kom till uttryck i skrivelse av den 28 februari 2005 och i den skrivelse av den 25 april 2005 som bekräftade den tidigare skrivelsen (nedan tillsammans kallade de omtvistade skrivelserna). Genom detta

beslut påstods kommissionen ha vägrat att inleda förhandlingar med Republiken Finland om villkorad betalning av retroaktiva tullar som medlemsstaten hade krävts på under överträdelseförfarande nr 2003/2180, vilket inleddes med stöd av artikel 226 EG, jämte dröjsmålsränta på belopp som har förfallit till betalning fram till betalningsdagen.

9 Genom det överklagade beslutet avvisade förstainstansrätten talan med stöd av artikel 114 i rättegångsreglerna utan att inleda något muntligt förfarande.

10 Förstainstansrätten bedömde att de omtvistade skrivelserna som ställdes till Republiken Finland under den administrativa fasen av fördragsbrottsförfarandet inte innehöll något beslut som hade bindande rättsverkningar som kunde påverka medlemsstatens intressen.

11 Förstainstansrätten påpekade i punkt 32 i det överklagade beslutet att vägran att inleda förhandlingar inte utgjorde något beslut som gick medlemsstaten emot. Om sådana förhandlingar som var i fråga i målet hade inletts, under förutsättning att kommissionen hade varit behörig att samtycka till detta, skulle det inte i sig ha kunnat påverka Republiken Finlands rättsliga ställning. Det var nämligen endast ingåendet av ett avtal till följd av sådana förhandlingar, om dessa visade sig framgångsrika, som eventuellt hade kunnat få en sådan effekt.

12 Förstainstansrätten konstaterade i punkt 33 i det överklagade beslutet att kommissionen inte hade någon behörighet att inleda några som helst förhandlingar med medlemsstaterna på området för gemenskapernas egna medel, vare sig enligt bestämmelserna i förordning nr 1150/2000 eller enligt domstolens rättspraxis.

13 Vad beträffar villkorad betalning erinrade förstainstansrätten i punkt 34 i det överklagade beslutet om att det följer av domstolens rättspraxis att betalningens "villkorliga" karaktär ligger i konstaterandet att medlemsstaten och kommissionen är oeniga om huruvida institutionen har fog för att kräva betalning av skulden, trots att betalning har skett.

14 Vidare konstaterade förstainstansrätten i punkterna 35 och 36 i beslutet att kommissionen inte hade vägrat Republiken Finland att genomföra en villkorad betalning av de tullar som var aktuella i överträdelseförfarandet, utan tvärtom hade redogjort för den möjlighet som de finländska myndigheterna enligt domstolens rättspraxis hade att göra en sådan betalning. Kommissionen hade förklarat att det räckte att de finländska myndigheterna beräknade de obetalda tullarna och ställde ett belopp, motsvarande kapitalbeloppet, till kommissionens förfogande genom att kreditera kommissionens konto för egna medel med detta belopp, för att dröjsmålsräntan skulle beräknas för tiden mellan den tidpunkt då de aktuella tullarna borde ha ställts till kommissionens förfogande (information som medlemsstaten har lämnat) och den dag då betalning skedde. För det fall Republiken Finland vann det mål om fördragsbrott som domstolen nu har att avgöra skulle kommissionen återbetala de villkorligt deponerade beloppen.

15 I punkterna 37–40 i det överklagade beslutet vägrade förstainstansrätten att godta de två "villkor" som den finländska regeringen hade ställt för en villkorad betalning, nämligen ett åtagande från kommissionens sida att väcka talan om fördragsbrott vid domstolen och befrielse från skyldigheten att lämna ut konfidentiella uppgifter. Det utrymme för skönsmässig bedömning som kommissionen förfogar över när det gäller att avgöra om det är lämpligt att väcka en sådan talan vid domstolen innebär enligt förstainstansrätten nämligen att ingen har rätt att kräva att kommissionen tar ställning på ett visst sätt. Dessutom hade kommissionen inte krävt att konfidentiella uppgifter som kunde skada medlemsstatens väsentliga säkerhetsintressen skulle lämnas ut i samband med den villkorade betalningen.

16 Förstainstansrätten slog således fast att talan om ogiltigförklaring under dessa omständigheter skulle avvisas, eftersom de omtvistade skrivelserna inte utgjorde beslut i den mening som avses i artikel 230 EG och således inte i denna egenskap kunde bli föremål för en talan om ogiltigförklaring.

Parternas yrkanden

17 Republiken Finland har yrkat att domstolen skall

— upphäva det överklagade beslutet,

— fastställa att Republiken Finlands talan kan upptas till sakprövning med stöd av artikel 230 EG, och

— återförvisa målet till förstainstansrätten för att denna skall avgöra målet i sak och förplikta kommissionen att också ersätta Republiken Finlands kostnader i målet om överklagande.

18 Kommissionen har yrkat att domstolen skall

— ogilla överklagandet, och

— förplikta Republiken Finland att ersätta rättegångskostnaderna.

Överklagandet

19 Det framgår av artikel 119 i rättegångsreglerna att om det är uppenbart att överklagandet helt eller delvis inte kan tas upp till prövning, eller om överklagandet helt eller delvis är uppenbart ogrundat, kan domstolen vid varje tidpunkt, med referentens rapport som underlag och efter att ha hört generaladvokaten, avvisa eller ogilla överklagandet helt eller delvis, genom motiverat beslut, utan att inleda det muntliga förfarandet.

20 Den finländska regeringen har till stöd för sin talan om upphävande av det överklagade beslutet åberopat en enda grund som består av fyra delar. Härigenom har den finländska regeringen gjort gällande att förstainstansrätten gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den slog fast att de omtvistade skrivelserna inte kunde betraktas som ett beslut mot vilket talan kan väckas med stöd av artikel 230 EG.

21 Kommissionen har framhållit att de omtvistade skrivelserna endast utgjorde vanliga delgivningsskrivelser som innehöll en redogörelse för kommissionens inställning i det aktuella fallet, och att ingen av skrivelserna vare sig påverkade Republiken Finlands intressen eller innebar att dess rättsliga ställning blev en annan än den var innan skrivelserna mottogs. Således anser kommissionen att förstainstansrätten har tillämpat gemenskapsrätten korrekt eftersom Republiken Finland inte har visat att förstainstansrätten gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning.

Den andra och den tredje delgrunden: fel att bedöma att kommissionen saknade behörighet och att de omtvistade skrivelserna saknade bindande rättsverkningar

Den finländska regeringens argument

22 Den finländska regeringen har invänt mot att förstainstansrätten i punkterna 28–36 i det överklagade beslutet konstaterade dels att kommissionen saknade behörighet att inleda förhandlingar med medlemsstaterna, dels att det inte förelåg något behov av några sådana förhandlingar.

23 Den finländska regeringen anser att frågan om huruvida det är möjligt att erlägga en villkorad betalning inom ramen för ett överträdelseförfarande inte kan prövas på grundval av förordning nr 1150/2000, eftersom denna endast innehåller bestämmelser om betalningsförfaranden avseende egna medel som ställs till gemenskapens förfogande.

24 Gemenskapsrätten innehåller inte något system för villkorad betalning genom vilket medlemsstatens rättigheter säkras. Den finländska regeringen har härvid konstaterat att det inte tydligt framgår på vilket sätt en medlemsstat kan försäkra sig om att kommissionen kommer att väcka talan vid domstolen efter att de aktuella beloppen jämte dröjsmålsränta har erlagts, och inte heller hur man skall gå till väga om kommissionen avstår från att väcka talan. Gemenskapsrätten innehåller nämligen ingen garanti för att de belopp som en medlemsstat har erlagt genom villkorad betalning återbetalas till staten.

25 Den finländska regeringen har, bland annat genom den tredje delgrunden, bestritt förstainstansrättens bedömning i punkterna 35 och 36 och dess slutsats i punkt 42 i det överklagade beslutet, nämligen att de omtvistade skrivelserna saknade bindande rättsverkningar eftersom kommissionen inte hade nekat den finländska regeringen att erlägga villkorad betalning.

26 Under dessa omständigheter anser den finländska regeringen att medlemsstaten måste kunna komma överens med kommissionen om på vilket sätt den villkorade betalningen skall ske och att det är nödvändigt, för att kunna genomföra en sådan betalning, att förhandlingar inleds i syfte att träffa ett avtal om villkorad betalning. Detta följer såväl av principen om lojalt samarbete enligt artikel 10 EG som av rättssäkerhetsprincipen.

Domstolens bedömning

27 Inledningsvis konstaterar domstolen att den andra och den tredje delgrunden skall prövas tillsammans. Båda dessa delgrunder, som har åberopats för att visa att vägran att inleda förhandlingar om villkorad betalning utgör en rättsakt mot vilken talan kan väckas i den mening som avses i artikel 230 EG, avser nämligen i huvudsak kommissionens behörighet att inleda sådana förhandlingar och behovet av dessa.

28 För det första skall det påpekas att argumentet att förordning nr 1150/2000 är irrelevant saknar verkan. Nämnda förordning är nämligen relevant på så sätt att den reglerar systemet för gemenskapernas egna medel. Däremot innehåller den inte någon bestämmelse om sådana förhandlingar som den finländska regeringen har krävt. Det följer av den andra meningen i skäl 20 i förordning nr 1150/2000 att "[k]ommissionen bör utöva sina befogenheter enligt denna förordning".

29 Följaktligen gjorde förstainstansrätten en riktig bedömning när den slog fast att nämnda förordning inte ger kommissionen behörighet att inleda några som helst förhandlingar med medlemsstaterna.

30 För det andra framgår det enligt den fasta rättspraxis som förstainstansrätten har hänvisat till i punkt 33 i det överklagade beslutet att det finns ett oupplösligt samband mellan skyldigheten att fastställa gemenskapernas egna medel, skyldigheten att inom föreskrivna frister kreditera dessa medel på kommissionens konto och skyldigheten att betala dröjsmålsränta (se även dom av den 15 november 2005 i mål C-392/02, kommissionen mot Danmark, REG 2005, s. I-9811, punkt 67). Den omständigheten att detta samband är oupplösligt innebär att kommissionen inte kan inleda separata förhandlingar om en av dessa skyldigheter.

31 Det är samma resonemang som ligger till grund för domstolens konstaterande att dröjsmålsränta, enligt bestämmelsen i artikel 11 i rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1552/89 av den 29 maj 1989 om genomförande av beslut 88/376/EEG, Euratom om systemet för gemenskapernas egna medel (EGT L 155, s. 1; svensk specialutgåva, område 1, volym 4, s. 41) som infördes i förordning nr 1150/2000 (se dom av den 12 juni 2003 i mål C-363/00, kommissionen mot Italien, REG 2003, s. I-5767, punkt 23), kan utkrävas, oavsett av vilket skäl inbetalningen på kommissionens konto har skett för sent (se, bland annat, dom av den 16 maj 1991 i mål C-96/89, kommissionen mot Nederländerna, REG 1991, s. I-2461, punkt 38, domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Italien, punkt 44, och dom av den 14 april 2005 i mål C-460/01, kommissionen mot Nederländerna, REG 2005, s. I-2613, punkt 91).

32 Kommissionen kunde således inte göra något annat än att informera den finländska regeringen om att den, enligt gemenskapslagstiftningen och domstolens rättspraxis, saknade behörighet att förhandla om betalningsvillkor och betalningssätt avseende egna medel. Härav följer att de omtvistade skrivelserna, som är av rent informativ karaktär, inte kan påverka Republiken Finlands intressen eller innebära att dess rättsliga ställning blir en annan än den var innan skrivelserna mottogs, eftersom dessa endast innehåller en redogörelse för gällande rätt på området för villkorad betalning.

33 Med anledning av talan om fördragsbrott, vilken väcktes efter det överträdelseförfarande som nämns ovan i punkt 8 och som rörde frågan om inledandet av förhandlingar om villkorad betalning, skall det påpekas att kommissionen var tvungen att tillämpa de rättsregler som gällde vid den tidpunkt då de två omtvistade skrivelserna skickades (se dom av den 1 juli 2004 i de förenade målen C-361/02 och C-362/02, Tsapalos och Diamantakis, REG 2004, s. I-6405, punkt 19, och av den 9 mars 2006 i mål C-293/04, Beemsterboer Coldstore Services, REG 2006, s. I-2263, punkt 19). Således kan denna bedömning inte påverkas av en dom genom vilken domstolen prövar förevarande talan om fördragsbrott och vilken, därmed, meddelas efter att de två skrivelserna skickades.

34 Den finländska regeringen har gjort gällande att principerna om lojalt samarbete och rättssäkerhet tillsammans kräver att kommissionen inleder de begärda förhandlingarna. Således anser regeringen att den vägran att inleda sådana förhandlingar som kom till uttryck i de omtvistade skrivelserna påverkar Republiken Finlands intressen i den mening som avses i domstolens rättspraxis (se dom av den 22 juni 2000 i mål C-147/96, Nederländerna mot kommissionen, REG 2000, s. I-4723, punkt 25, och där angiven rättspraxis, och av den 9 december 2004 i mål C-123/03 P, kommissionen mot Greencore, REG 2004, s. I-11647, punkt 44). Detta argument kan emellertid inte godtas.

35 Visserligen följer det av rättspraxis att kommissionen inte kan neka en medlemsstat att erlägga villkorad betalning (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 maj 1991 i det ovannämnda målet kommissionen mot Nederländerna, punkt 17, och av den 12 september 2000 i mål C-359/97, kommissionen mot Förenade kungariket, REG 2000, s. I-6355, punkt 31), under förutsättning att gemenskapens bestämmelser om villkorad betalning följs. Gemenskapsrätten innehåller dock inte någon skyldighet för kommissionen att med den berörda medlemsstaten ingå ett avtal som bekräftar sådana gemenskapsrättsliga skyldigheter till medlemsstatens fördel som redan existerar. Systemet för egna medel utgör hinder för förhandling om betalningsvillkor och betalningssätt. I detta hänseende har domstolen bland annat understrukit betydelsen av att gemenskapernas egna medel skall tillhandahållas snabbt och effektivt (dom av den 5 oktober 2006 i mål C-378/03, kommissionen mot Belgien, REG 2006, s. I-9805, punkt 48 och där angiven rättspraxis).

36 Principerna om lojalt samarbete och rättssäkerhet kan således inte ge Republiken Finland rätt att kräva att förhandlingar inleds i detta syfte.

37 Av det ovan anförda följer att den andra och den tredje delgrunden är verkningslösa och att det är uppenbart att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser dessa.

Den första delgrunden: felaktig bedömning av vägran att inleda förhandlingar

Den finländska regeringens argument

38 Den finländska regeringen anser att förstainstansrätten i punkt 32 i det överklagade beslutet gjorde en felaktig bedömning när den fann att vägran att inleda förhandlingar inte utgjorde något beslut som gick medlemsstaten emot och att det endast var ingåendet av ett avtal till följd av sådana förhandlingar som hade kunnat utgöra ett beslut som gick medlemsstaten emot.

39 Den finländska regeringen anser nämligen att inget avtal kan komma till stånd till följd av förhandlingar, om några sådana inte ens har inletts. Eftersom kommissionen vägrade att inleda förhandlingar, och därigenom åsidosatte artikel 10 EG, har kommissionen i praktiken berövat Republiken Finland möjligheten att erlägga

villkorad betalning i den mening som avses i domstolens rättspraxis (domarna i de ovannämnda målen av den 16 maj 1991, kommissionen mot Nederländerna, punkt 17, och kommissionen mot Förenade kungariket, punkt 31). Det aktuella beslutet gick således Republiken Finland emot.

Domstolens bedömning

40 Domstolen vill inledningsvis, såsom förstainstansrätten gjorde i punkt 30 i det överklagade beslutet, erinra om att det följer av fast rättspraxis att det endast är de åtgärder som medför bindande rättsverkningar som kan påverka sökandens intressen genom att på ett tydligt sätt förändra dennes rättsliga ställning som utgör rättsakter eller beslut som kan bli föremål för en talan om ogiltigförklaring, i den mening som avses i artikel 230 EG (se domarna i de ovannämnda målen Nederländerna mot kommissionen, punkt 25, och kommissionen mot Greencore, punkt 44).

41 Förstainstansrätten begick inget fel när den konstaterade att den vägran att inleda förhandlingar som kom till uttryck i de omtvistade skrivelserna inte utgör något beslut som går medlemsstaten emot. Inledandet av förhandlingar utgör visserligen, såsom den finländska regeringen har anfört, ett oundvikligt villkor för att ett eventuellt avtal skall kunna ingås. Eftersom inledandet av förhandlingar inte utgör någon garanti för att dessa skall leda till något resultat kan dock endast resultatet i sig påverka Republiken Finlands intressen. Frågan om resultatet blir dock aldrig aktuell eftersom kommissionen saknar behörighet både att teckna ett avtal som leder till ett sådant resultat och att inleda förhandlingar i detta syfte.

42 Följaktligen kan Republiken Finland inte heller genom den första delgrunden ha ansetts visa att de två omtvistade skrivelserna utgör beslut i den mening som avses i domstolens rättspraxis. Denna delgrund är således verkningslös och det är uppenbart att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser den delgrunden.

Den fjärde delgrunden: felaktig bedömning av de två villkoren för villkorad betalning

Den finländska regeringens argument

43 Den finländska regeringen har kritiserat förstainstansrättens bedömning i punkterna 37–40 i det överklagade beslutet av de två villkor som Republiken Finland hade uppställt för den villkorade betalningen, nämligen ett åtagande från kommissionens sida att väcka talan om fördragsbrott vid domstolen och befrielse för medlemsstaten från skyldigheten att lämna ut konfidentiella uppgifter som skulle skada nämnda stats väsentliga säkerhetsintressen. Enligt förstainstansrätten var dessa villkor inte lämpade för tecknandet av ett avtal.

Domstolens bedömning

44 Förstainstansrätten konstaterade i punkterna 39–40 i det överklagade beslutet med rätta att den finländska regeringen inte såsom villkor för den aktuella betalningen kan kräva att kommissionen dels skall åta sig att väcka talan vid domstolen, dels i samband med betalningen skall avstå från att kräva de uppgifter som avses i artikel 6 i förordning nr 1150/2000.

45 Varken en eventuell skyldighet för kommissionen att väcka en talan om fördragsbrott vid domstolen eller en eventuell skyldighet att avstå från att begära in uppgifter som påstås vara konfidentiella och som avses i förordning nr 1150/2000 medför en skyldighet att förhandla om en betalning som skall ske på dessa villkor. Även om kommissionen var skyldig att iaktta dessa villkor skulle det nämligen inte innebära, såsom det erinras om ovan i punkt 35, att kommissionen blev skyldig att inleda de förhandlingar som har begärts.

46 Följaktligen kan de omtvistade skrivelserna inte påverka Republiken Finlands intressen, vare sig genom kommissionens vägran att förhandla om en betalning som skall ske på villkor att talan väcks vid domstolen, eller genom vägran att godta en underlåtelse att tillhandahålla de uppgifter som avses i förordning nr 1150/2000. Skrivelserna förändrar nämligen inte Republiken Finlands rättsliga ställning på ett tydligt sätt. De kan således inte betraktas som sådana beslut mot vilka talan om ogiltigförklaring kan väckas. Förstainstansrätten hade således fog för bedömningen i punkt 37 i det överklagade beslutet att dessa "villkor" inte var lämpade för tecknandet av ett avtal.

47 Följaktligen är även den fjärde delgrunden verkningslös, och det är uppenbart att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser den delgrunden.

48 Av det ovan anförda följer att det är uppenbart att överklagandet inte kan vinna bifall på någon av delgrunderna.

Rättegångskostnader

49 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som är tillämplig på mål om överklagande enligt artikel 118, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att Republiken Finland skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom Republiken Finland har tappat målet, skall kommissionens yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (åttonde avdelningen) följande:

1) Överklagandet ogillas.

2) Republiken Finland skall ersätta rättegångskostnaderna.

Underskrifter